

set endda. Så jeg er glad for, at der er en frontkæmper, når det gælder billedkunstnernes forhold her i Folketinget.

Til hr. Bent Hindrup Andersen har jeg egentlig ikke ret mange yderligere bemærkninger andet end det svar, som jeg før gav om EF-direktivet og beskyttelsesreglerne og overgangsreglerne generelt.

Hr. Bent Hindrup Andersen var også inde på de skabende kunstneres vilkår og stillede spørgsmålet, om museerne måske mangler penge. Det er jeg ikke i tvivl om at de gør; jeg har ikke hørt om noget område inden for Kulturministeriets ressort, der ikke mangler penge. Men jeg er heller ikke i tvivl om, at den siddende regering og den tidligere regering har sikret yderligere midler til museerne.

Med de ord vil jeg godt slutte af, og så vil jeg til sidst sige til hr. Arne Melchior, at jeg skal undersøge yderligere, om det er så besværligt at finde ting frem i de tidligere lovforslag. Jeg synes selv, lovforslaget er blevet meget fornemt denne gang, sågar med en indholdsfortegnelse bagest.

Til allersidst vil jeg sige, at hvad der måtte være af spørgsmål, naturligvis hurtigt og bekvemt vil blive besvaret af Kulturministeriet.

Den fg. formand (Helge Sander):

Så bliver det hr. Bent Hindrup Andersen for en kort bemærkning, og derefter vil hr. Kim Behnke vende tilbage som ordfører.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

I Maastricht-Afgørelsen er der jo en miljøgaranti. Det bliver interessant at se, hvad den kan holde til, men tanken i den og argumenterne for den op til afstemningen var jo netop, at den ikke skulle hindre os i nationale ordninger, der er mere vidtgående, eller forbedringer, når det drejer sig om miljøet – bortset fra, hvis de er konkurrenceforvridende.

Vi burde måske have haft en lignende bremse, når det drejede sig om kultur, sådan at vi fik en kulturgaranti, der gjorde, at EF-direktiverne ikke kunne skabe forhold i Danmark, som efter vores opfattelse ville være en forringelse, f.eks. når det drejer sig om ophavsretlige forhold. Og det er jo netop det, der er tale om, for vi er jo enige om, at det ikke er nogen god ting, at man ændrer beskyttelsestidsdirektivet således, at beskyttelsestiden forlænges fra 50 år til 70 år efter ophavsmandens død.

Derfor holder argumentet ikke, men vi har måske ikke den mulighed. Og vi burde have haft den beskyttelse, for i hele EU-spørgsmålet er der jo blevet argumenteret for, at det var en fordel for os at være med, og at hvis man i EU indførte en bestemmelse, som vi ikke mente var en fordel, kunne vi godt gøre, som vi ville alligevel, blot det ikke var konkurrenceforvridende.

EU er jo også et utrolig snævert organ, hvis vi skal tale om internationale regler, og det mener vi at vi skal gøre. Men det er meget snævert at gøre det i EU. Det hjælper ikke ret meget set på verdensplan, at man har fået Norge med - undskyld, ikke Norge, det skal jeg aldrig sige til nordmændene mere; de står jo heldigvis udenfor – at Finland og Sverige er kommet i EF. Det ændrer jo ikke ved, at verden udenfor stadig væk er kolossalt stor. Det er faktisk i forhold til USA og alle de andre lande, disse spørgsmål om ophavsret bliver afgørende vigtige, også på lang sigt. Så det er i FN-regi og på verdensplan, vi skal have de ting på plads.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Den sidste diskussion, der rejses her, er interessant; men på kulturområdet skal der jo gudske-lov stadig væk være enstemmighed i EU, for at man kan vedtage de forskellige ting. Vi er jo nogle, der slet ikke ønskede, at det skulle være en del af EU, men det er jo en anden diskussion.

Det, der får mig til at gå herop igen, er, at kulturministeren i sin afsluttende bemærkning heroppefra for et øjeblik siden sagde, at hun naturligvis vil svare på alle de spørgsmål, der bliver stillet gennem udvalget osv., og få dem godt belyst. Men der var én ting, som jeg savnede i ministerens indlæg, og det var på baggrund af, at der er flere, der heroppefra har udtalt et ønske om, at ministeren vil være behjælpelig med at få en klar oversigt over, hvor meget der i dette lovforslag er påkrævet på grund af EF-direktiver, og hvor meget Folketinget eventuelt, hvis vi vedtager lovforslaget, går videre med.

Der er flere steder, hvor vi i Fremskridtspartiet mener at man går videre på områder, hvor vi ikke mener man bør gå videre, og hvor man rundt omkring har givet det indtryk – bl.a. fra Kulturministeriets side i dagspressen – at det på grund af EU-krav er nødvendigt at gennemføre denne lovgivning, altså hvor vi i Fremskridtspartiet ikke mener, at der er de pågældende EU-krav.